

въ Цариградъ, обаче, тя трѣбва да е била писана къмъ 1865; годината не съмъ записалъ, защото тогава за насъ бѣ важно съдържанието“. Текста на г. Кочо х. Калчевъ, макаръ съ незначителни прибавки и промѣни отъ тоя, който е печатанъ въ вѣстникъ „Турция“, год. V бр. 30 безъ подписъ за подкрѣпа на една дописка, не може да се прѣдполага че е прѣписанъ отъ втория. Его защо тя ще е прѣписана отъ нѣкое по старо издание, вѣроятно „Цариградски Вѣстникъ“ и затова по текста на г. х. Калчевъ ще се печата — Господину х. Калчеву изказвамъ моята благодарностъ.

Въ „Елементарната си Словесност“ Цариградъ 1873 стр. 93, Т. Н. Шишковъ като говори за „обрѣщение“ дава цитати отъ „Къ Клеветникамъ Россіи (Пушкинъ)“, а слѣдъ това прибавя: „И въ неиздаденѣиѣ еще стихове, писанѣ по подражаніе на първиѣ — Къмъ Българскиѣ клеветници; ето тѣхното начало:

Що закрипѣхте, тронове Митрополитскы?

Що зашумѣхте, пастыри Византійскы?

Защо ли сте така станжли,

Или защото са пробуди въ насъ народенъ духъ —
затова ли?

В. Пунчевъ (Д. Чинтуловъ, стр. 126) не забѣлѣзва, че насажда: „... И въ неиздаденѣиѣ еще стихове“ ... не ни дава право безрезервно да припишемъ сатирата на Шишкова. Наистина Т. Шишковъ е билъ колега-учител на Д. Чинтуловъ въ Сливенъ прѣзъ учебнитѣ 1866/7, 67/8 и 68/9 (Отчетъ на Сливенската държ. м. гимназия за учебната 1896/97. Сливенъ 1898 стр. 3—4) и, вѣроятно, е познавалъ добръ поетичната дѣйностъ на Чинтулова, но както при тоя случай, тѣй и при цитата отъ Чинтуловото стихотворение „Възпоминание“ (сжшата книга, стр. 59), той не открива автора. Може би това Шишковъ е сторилъ по желанието на Чинтулова, а може би, задъ това се криятъ и други причини — лична вражда, съперничество — каквото откриваме и съ други писатели отъ това врѣме.

30. По свѣденія отъ Сливенъ — г-жа Гилова и Бояджиева. Сжщото твърди и П. Петровъ „Но майка му, която е живѣла 12 години приблизително слѣдъ завръщането му отъ Одеса“ ... (в. „Зора“ цит. ст.).